

РЕШЕНИЕ

№ 28160

гр. София, 23.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6983** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Началник ГПУ – С. при РДГП – Аерогари при ГД „Гранична полиция“ - МВР, срещу решение № 2500 от 27.05.2024г. по НАХД № 2507/2024г. на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав. С решението е отменено наказателно постановление № 30/17.01.2024г. изд. от Началник ГПУ – С. при РДГП – Аерогари при ГД „Гранична полиция“ - МВР, с което на осн. чл. 51 от ЗЧРБ на „АВИОКОМПАНИЯ БЪЛГАРИЯ ЕЪР“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. вр. чл. 19 ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Излага се несъгласие с изводите на районен съд, че с приемането на Република България в Шенген по въздух и вода преклудира възможността на нарушителя да понесе административнонаказателна отговорност. Твърди се, че към момента на съставяне на АУАН, респ. издаване на НП е действала различна правна норма, нарушената разпоредба на ЗЧРБ била непроменена, поради което не следвало да се прилага чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Иска се отмяна на въззивното решение. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С отговор от 09.07.2024г. на „БЪЛГАРИЯ ЕЪР“ АД чрез мл. Юрк. Д. М. се оспорва подадената касационна жалба. Излагат се съображения, че е неправилна квалификацията на нарушението. Твърди се, че АУАН и НП са съставени в нарушение на разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Сочи се, че с Регламент (ЕО) 562/2006г. е премахнато извършването на граничен контрол на лица пресичащи вътрешните граници на държавите – членки на ЕС. Моли съда да отхвърли подадената касационна жалба.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, чрез гл. юрк. К., поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на възнаграждението на процесуалния представител на ответника.

Ответникът по касационната не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е отменил изцяло наказателно постановление № 30/17.01.2024г. изд. от Началник ГПУ – С. при РДГП – Аерогари при ГД „Гранична полиция“ - МВР, с което на осн. чл. 51 от ЗЧРБ на „АВИОКОМПАНИЯ БЪЛГАРИЯ ЕЪР“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. вр. чл. 19 ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка, която безспорно се установява от доказателствата по делото:

На 17.11.2023 г. около 18.10 часа, в [населено място] ГКПП- Аерогара С., контролните органи на въззиваемата страна извършили гранична проверка на влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB432 от П. за С.. Те установили, че жалбоподателят, след като е бил длъжен да провери документите за пътуване, преди да извърши услугата по превозване на лицето Е. В., [дата на раждане], гражданство К., паспорт на бежанец №13ZX49262, издаден на 09.01.2014 г. от Франция и валиден до 08.01.2016 г., притежаващ разрешение за пребиваване във Франция №00801YQ4V,

издадено от Франция, валидно до 19.07.2027 г., в качеството на превозвач е превозил лицето до Република България, без наличието на валидна виза или разрешение за пребиваване, като е издал превозни документи - билет и бордна карта. Приели, че лицето не отговаря на изискванията на чл. 8 ал. 1 ЗЧРБ и чл. 6, ал. 1 т.А от Регламент (ЕС)2016/399. На 19.12.2023 г. свидетелката А. Р. В., заемаща длъжността командир на отделение към ГКПП - Аерогара С. съставила на дружеството-жалбоподател АУАН №539/19.12.2023 г., който на същата дата бил предявен на лицето Л. И. Д. - деловодител, която го подписала с отбелязване, че възразява и иска административнонаказателното производство да бъде прекратено. Няма данни по делото жалбоподателят да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл.44, ал. 1 ЗАНН. Наказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка установена от контролните органи и издал атакуваното наказателно постановление.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК. Тези доказателства правилно са оценени от въззивния съд като непротиворечиви и взаимно-допълващи се.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички реквизити на чл. 42 и 57 от ЗАНН и са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Установил е, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Изложил е мотиви, че установената фактическа обстановка води до извод за допуснато към датата на деянието нарушение на разпоредба на чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

За да отмени наказателното постановление СРС е съобразил, че към момента на разглеждане на делото са настъпили промени. Изложил е, че от 31.03.2024 г. България е част от Ш. пространство по въздух и вода, респ. е отпаднал контролът на вътрешните въздушни и морски граници с държавите от Ш. пространство. Последното е мотивирал с обстоятелството, че Република България е страна - членка на ЕС и вече членка на Ш. пространство по въздух и съгласно Регламент (ЕС) №562/2006 г. и Регламент (ЕС) №399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), пътниците пристигащи на Летище С. от страна членка на Шенген, не преминава паспортен контрол. Това е прието за по-благоприятна норма, съгласно чл. 3, ал. 2 ЗАНН.

Решението е правилно.

Правилно въззивният съд е изложил, че неосъществената визова проверка от превозвача за документ за пребиваване на пътника пътуващ по въздух от Франция до България, преди приемането на България в Ш. въздушно пространство, е нарушение чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, за което чл. 51 от ЗЧРБ предвижда имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя.

В случая, след влизане на Република България в Ш. въздушно пространство, въздушната граница между Франция и България е вътрешна граница на ЕС по смисъла на чл. 2, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и чл. 2, пар. 1, б. б от Регламент (ЕС) 399/2016г., като съгласно чл. 20 от Регламент (ЕС) № 562/2006г. и чл. 22 от Регламент (ЕС) 399/2016г., вътрешните граници могат да се преминават на всяко място, без да се извършва гранична проверка на лицата независимо от тяхната националност и гражданство. Следователно, след 31.03.2024 г. за превозвача не е налице задължение да прави проверката по чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България за гражданите на ЕС и за лицата – граждани на ЕС и със статут на дългосрочно пребиваващи. В случая се касае за лице, с разрешение за дългосрочно пребиваване във Франция до 2027г., следователно лицето не попада в хипотезите на чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България към момента.

Промяната е настъпила преди влизане на наказателното постановление в сила. Правилен е изводът на СРС, че се възникнали основания за прилагане на по-благоприятна норма по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Това е така, тъй като след приемане на България в Шенген и възникване основанията за прилагане на чл. 20 от Регламент (ЕС) № 562/2006г., описаното в наказателното постановление деяние вече не е административно нарушение. Независимо, че към датата на деянието и на издаване на наказателното постановление, то е било нарушение, към момента, поради последвалата законодателна промяна неговата обществена опасност е отпаднала – арг. чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 9, ал. 2 от НК. Отпадането на обществената опасност на деянието от своя страна изключва наказуемостта, което налага отмяна на НП.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2500 от 27.05.2024г. по НАХД № 2507/2024г. на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:
Членове: